

Таким чином, на нашу думку, головним завданням психологічної підготовки є формування стійкості психіки майбутніх офіцерів до чинників оперативно-службовій обстановки, забезпечення оптимального прояву властивостей і якостей з метою найкращого вирішення поставлених завдань.

Тільки наявність у курсанта, слухача твердих і глибоких знань сприятиме формуванню високопрофесійних і морально-вольових якостей майбутніх офіцерів, старших офіцерів-керівників.

-
1. Про національну поліцію : Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII.
 2. Сатторов С.О. Формирование нравственно-профессиональной ориентации курсантов военных вузов Таджикистана в учебно-воспитательном процессе [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://mognovse.ru/hib-formirovanie-nravstvenno-professionalennoj-orientacii-kursa.html>.
 3. Ветераны в духовно-нравственном становлении курсантов [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://kapellan.biz/content/view/7673/>.

Золотоноша Олег Вікторович
перший проректор
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ СВІТОВИХ СТАНДАРТІВ У ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В УКРАЇНІ

Діяльність Національної поліції України має спиратися на міжнародно-правові та європейські стандарти поліцейської роботи, набутки світового поліцейського співтовариства. Мова йде про гостру потребу врахування корінних змін, що відбулися в українському соціумі в умовах сьогодення, підвищення ефективності та публічності влади, забезпечення пріоритету прав і свобод людини і громадянина. Сама ж діяльність поліції має відповідати такій системі управління, яка б була найпрацевдатнішою, сприяла становленню України як сучасної, демократичної, європейської держави.

Відповідно до позиції європейського співтовариства, поліція відіграє важливу роль у системі ліберальної демократії, а поліцейська діяльність є громадянською службою і кожен член суспільства чекає від неї корисності і якості служби.

Останні кілька років у Європі простежується чітка тенденція повніше інтегрувати поліцію у громадянське суспільство і наближати її до населення. Ця мета в ряді держав досягається за допомогою розвитку поліції "за місцем проживання". Одним із головних засобів для досягнення цієї мети є наділення поліції статусом органу публічної служби, а не просто органу, що відповідає за застосування закону. Якщо ми не хочемо, щоб це перетворення залишилося виключно лінгвістичним фактором, то розділ "послуг" варто

включити до списку завдань сучасної демократичної поліції. Як правило, допомога, що надається поліцією, стосується конкретних ситуацій, в яких вона повинна бути зобов'язана втручатися, – наприклад, коли потрібно надати допомогу будь-якій людині, що перебуває в небезпеці, або допомагати людям зв'язатися з іншими державними чи соціальними службами, при цьому аспект "послуг" у діяльності поліції залишається розпливчастим і важко піддається визначенню. Його не можна змішувати з деякими покладеними на поліцію адміністративними завданнями. Як правило, функція поліції, як органу публічної служби, пов'язана з її роллю органу, до якого може звертатися населення, і доступність поліції є в цьому відношенні одним з найважливіших і основних елементів [3, с. 325–326].

Діяльність поліції, як органу виконавчої влади, має бути спрямована на виконання державою функцій щодо: 1) створення належних умов для повноцінної реалізації громадянами своїх прав і свобод; 2) надання населенню багатоманітних адміністративних послуг; 3) здійснення своєрідного "внутрішнього" контролю за виконанням управлінськими органами, їх посадовими особами покладених на них обов'язків стосовно забезпечення прав і свобод людини; 4) вжиття відповідних заходів адміністративного реагування у випадках оскарження громадянами рішень та дій, що порушують їх права і свободи. Поліція повинна сприяти захисту прав людини, підтримуючи громадський порядок так, щоб люди могли користуватися своїми правами і свободами. Крім того, поліція може захистити і конкретні права, наприклад, право на життя, запобігаючи злочинам, що загрожують або порушують це право, і виявляючи їх. Крім використання рішучих заходів для захисту прав людини, поліція повинна поважати їх права під час виконання своїх обов'язків.

Функція послуг з боку поліції більше пов'язана з духом місії поліції стосовно населення, ніж з наділенням її широкими функціями з надання послуг на додаток до її традиційних завдань. Зрозуміло, що поліція не може брати на себе занадто велику відповідальність у галузі надання послуг населенню. Отже, держава повинна виробити основні напрямки, застосовні до функцій поліції в цій галузі, до того, як їх поліція виконує ці функції. Зарубіжний досвід діяльності правоохоронних органів є досить актуальним для України, оскільки сьогодні наша країна стала на шлях реформування правоохоронної системи. Але в той же час необхідно зазначити, що у проведенні реформування МВС України неможливо використовувати досвід однієї країни. Кожна країна має свою специфіку, ментальність народу. В Україні вже розпочато процес реформування, тому потрібно використовувати досвід реформування структурних підрозділів МВС тих країн, де це дало максимальний результат.

1. Адміністративна (поліцейська) діяльність органів внутрішніх справ. Особлива частина: підручник / за ред. В.В. Коваленка, Ю.І. Римаренка, В.І. Олефіра. – Тернопіль, 2011.

2. Адміністративна (поліцейська) діяльність органів внутрішніх справ. Спеціальна частина : підручник / за ред. В.В. Коваленка, Ю.І. Римаренка, В.І. Олефіра. – Тернопіль, 2011.

3. Лошицький М.В. Теоретико-правові засади адміністративно-поліцейської діяльності держави : монографія / М.В. Лошицький. – К., 2013.

4. Юнін О.С. Зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних (поліцейських) підрозділів і можливості його застосування в Україні : монографія / О.С. Юнін. – Х., 2015.

Шалгунова Світлана Аполлінаріївна,
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінального права
та кримінології факультету № 3
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ТИПИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ СИСТЕМ ТА УПРАВЛІННЯ НИМИ

Історичні, національні та інші особливості будь-якої держави накладають свій відбиток на організацію та форми діяльності її поліцейської системи. Такі особливості можна прослідкувати на поліцейських структурах країн Азії, Африки та Латинської Америки. Пов'язано це з тим, що організація та становлення і подальший розвиток поліцейських структур цих країн проводилися із допомогою радників та інструкторів поліції країн Європи та США. В аналогічній ситуації опинилася і Україна, яку більшість країн Європи вважають на цей час країною третього світу, тобто такою, що має найнижчий рівень життя та нерозвинену економіку. І з цим необхідно погодитися, оскільки тривала економічна, і головне – політична, криза призвела країну до практично повного руйнування всіх економічних відносин та підприємств, які мали хоча б невелику частку державної власності.

Поліцейські системи практично будь-якої держави світу виступають як одна з найбільш важливих складових державної системи кримінальної юстиції. Так, за даними ООН щодо тридцяти країн, поліція складає 69%, суди – 4% та виправні установи – 27% [1, с. 4-6].

Структура поліцейських сил різних держав світу будується на основі тих функцій, що покладаються на поліцію. Відповідно, ці функції обумовлені тим, яким чином історично формувалися поліцейські структури в умовах конкретного національного, соціального та суспільно-політичного розвитку кожної держави, традиціями його суспільства, тими подіями, що переживала держава у різні часи свого існування. Однак дотепер більшість поліцейських функцій є спільними для поліцейських систем більшості держав, відбувається уніфікація цих функцій. Проявляється це у тому, що на міжнародному рів-